

loman distancon preter nia vilaĝo oni povas viziti malgrandan lagon. En ĝi vivas neniu fiŝo, vizitas ĝin neniu birdo aŭ besto, kaj oni vane serĉus algon aŭ alian planton. La akvo estas kristale klara, kiel vitro, kaj oni povus vidi la fundon—se estus fundo. Niaj legendoj asertas, ke ĝi vere estas senfunda, kaj neniu scias kio troviĝas je la alia flanko—se efektive alia flanko ekzistas. La legendoj diras, ke la akvo estas ia bariero. Sed kontraŭ kio—aŭ kiu—neniu scias.

Tamen, dum la lastaj jaroj, ĉe ni ne falas pluvo. La temperaturo daŭre altiĝis de jaro al jaro, kaj mi rimarkis antaŭ kelkaj semajnoj, kiam mi promenis kun mia hundo, ke la akvonivelo en nia lago estas tre malalta. La akvo restas kristale klara, kiel vitro, sed . . . El scivolemo mi prenis ŝtonon de la tero kaj ĵetis ĝin en la akvon. Mi vidis ĝin malsuprenfali tra la akvo ĝis la fino de mia vidkapablo kaj ĝia malapero.

Mi kaj la hundo komencis reiri en la vilaĝon, sed post mallonga paŝado mi aŭdis . . . ĉu tondron? Certe, tondron. La ĉielo estis sennuba, la suno brilis, sed el iu fora loko sonis tondro. “Jen ĝi, denove!” mi diris al la hundo, kaj iom gaje komencis pensi pri baldaŭa pluvo.

Jam pasis pli da semajnoj. Sen pluvo, sed kun daŭra, kreskanta tondro. Mia hundo nun rezistas promeni en la direkto al nia lageto, kaj ni komencis promeni en la arbaro je la alia flanko de la vilaĝo. Strange, la arbaro nun estas silenta, sen sonoj de birdoj kaj bestetoj.

Mi promenis sola al la lageto hieraŭ. La akvonivelo daŭre falas. Kaj mi miris, ke la unuan fojon en mia vivo, la akvo ne estas kristale klara, kiel vitro . . .